

af Broen, men det kan neppe gøre det i en saadan Grad, at man kan gaa ud fra, at der ikke fremtidig kan finde Paasejling Sted. De Domme, der ere faldne, have gjort gældende, at naar der ikke kan paa-vises grov Uagtsomhed eller Fejl fra Skibets Side, betragtes det som hændelig Skade, og saa bliver Skibene frifundne. Da der nu finder en Uddybning af Fjorden Sted, saa at endnu større Skibe kunne gaa op, er man udsat for, at der sker endnu større Skade ved Paasejling af de større Skibe, og jeg mener derfor, at Staten ikke kan frigøre sig for det Ansvar, den hidtil har haft og fremdeles maa have, saa længe der ikke er oprettet en anden Overenskomst end den bestaaende. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at hvis der skal skabes et nyt Retsgrundlag, som fremtidig paalægger Banen hele Vedligeholdelsesudgiften, ogsaa de Udgifter, der foranlediges ved Paasejling eller Naturbegivenheder, maa der mellem Banebestyrelsen og Staten og muligvis de øvrige interesserede Parter træffes en ny Overenskomst om dette Forhold. Den Anmærkning, der findes her paa Tillægsbevillingsloven, kan ikke faa nogen som helst Indflydelse paa, hvorledes dette Forhold fremtidig skal ordnes.

Jeg ønsker samtidig at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af Underændringsforslag Nr. 24 til Ændringsforslag Nr. 23 til § 19 A. Dette Ændringsforslag gaar ud paa foruden det af Ministeren stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag om at bevilge 95,281 Kr. 39 Øre til Hjelpekasserne yderligere at bevilge en Sum paa 101,872 Kr. 51 Øre. Dersom denne Sum bevilges, bliver man i Stand til at yde Kommunerne indtil $\frac{1}{3}$ af den Sum, som er anvendt til Hjelpekasserne. Den højtærede Indenrigsminister udtalte sig imod denne Bevilling, og han gjorde gældende, at der her ikke var det samme Forhold som f. Eks. ved Sygekasseloven eller Loven om Arbejdsløsheds-kasser. Han oplyste, at § 14 i Loven om Hjelpekasser ikke giver Tilsagn om $\frac{1}{3}$, men derimod om et Bidrag af indtil $\frac{1}{3}$ og et Beløb af 250,000 Kr. aarlig, men det samme er i Virkeligheden Tilfældet for Sygekasselovens Vedkommende. Sygekasselovens § 11 stiller 500,000 Kr. til Raadighed, og der bestemmes endvidere, at Tilskuddet ikke kan overstige 2 Kr. pr. Medlem, og at Tilskuddet i Forhold til Medlemsbidraget ikke kan overstige $\frac{1}{5}$, der er der altsaa heller ikke givet noget bestemt Tilsagn hverken om 2 Kr. eller

om $\frac{1}{5}$. Men man har ment, at det var naturligt, at Staten ydede dette Beløb af 2 Kr. pr. Medlem og $\frac{1}{5}$ af Kontingentet, som Sygekassernes Virksomhed er baseret paa, og man har Aar efter Aar dels paa Finansloven forhøjet Summen 500,000 Kr., som Staten yder, og dels paa Tillægsbevillingsloven bevilget det Beløb, som er nødvendigt for at supplere den Sum, saa at de faa de fulde 2 Kr. pr. Medlem og den fulde Femtedel af Kontingentet.

For Arbejdsløsheds-kassernes Vedkommende er Forholdet i Virkeligheden det samme. Der staar ganske vist, at Tilskuddet skal svare til $\frac{1}{3}$ af Kassernes Præmiebeløb, men der føjes til: dog ikke over 250,000 Kr. Men ogsaa der tages der Hensyn til, at Kassernes Virksomhed er baseret paa, at de havde denne sikre Indtægt af $\frac{1}{3}$ af det Præmiebeløb, det var nødvendigt at betale, og man har ydet dette Beløb, ligeledes ved at forhøje Summen paa Finansloven, og dersom den viste sig utilstrækkelig, har man opført det nødvendige Beløb paa Tillægsbevillingsloven, for at den fulde Trediedel kunde naas. Det finder jeg, man ogsaa burde gøre, naar Talen er om Hjelpekasserne. Kommunerne have i de senere Aar ydet større Bidrag til Hjelpekasserne, og det har man gjort for at forhindre, at saa mange som tidligere skulde falde det offentlige Fattigvæsen til Byrde. Man har haft forskellige Grunde dertil, men den væsentligste har vel nok været den, at man har anset det for humant, at de trængende, der selv vise Lyst og anstrenge sig for at blive fri for at komme paa Fattigvæsenet, blive holdte udenfor. Man har anset det for humant, men man har ogsaa anset det for klogt, set fra Samfundets Side. Det har nemlig vist sig, at de, der blive nødte til at henvende sig til det offentlige Fattigvæsen om Støtte og derved miste deres borgerlige Rettigheder, tilføjes der et saadant Grundskud, at de sjældent rejse sig igen. Det medfører, at deres Evner slappes, og at de som oftest vedblive at nyde Fattighjælp. Det har ikke alene til Følge, at de selv blive mindre samfundsnyttige Borgere, fordi deres Energi er nedbrudt og deres Evne til Selverhverv er bleven sløvet og slappet, men det medfører mange Gange, at den Slægt, der vokser op i et saadant Hjem faar mindre Evne til at klare sig i Kampen for Tilværelsen, end den, der vokser op i et Hjem, hvor Forældrene have været i Stand til at holde sig fri af det offentlige Fattigvæsen. Den demoraliserende Indflydelse, den offentlige Fattig-